

[Ingvard Dahl.]

gende ikke har boet i kommunen i de 1, 2 eller 3 år, som kommunen nu har sat som betingelse for, at man skal være berettiget til at få en lejlighed i kommunen. Vi har ment, at det var naturligt at betragte hovedstadsområdet som en helhed, og det er begrundelsen for denne paragrafs udvidelse.

Det må dog ikke forstås således, at der også bliver fælles boligudvalg. Boliganvisningsudvalgene i kommunerne bibeholdes som selvstændige institutioner.

Der kunne vel hertil føjes en del bemærkninger om de rent kommunale interesser, der knytter sig til boliganvisningsloven, men lad mig nøjes med at sige, at jeg synes, det må betragtes som et fremskridt, at Storkøbenhavn nu kan opfattes som en helhed for alle de borgere, som er bosiddende inden for dette område.

I henhold til forslaget bliver det også lettere at gennemføre bytning af lejligheder. I den forbindelse vil jeg henlede opmærksomheden på § 9, hvoraf det fremgår, at bytning af lejligheder efter forudgående anmeldelse i overensstemmelse med § 3 vil være at godkende inden 8 dage af udvalget i følgende tilfælde:

når de pågældende lejligheder er lige store og de pågældende husstande omfatter lige mange personer,

når efter bytning mellem to lejligheder af forskellig størrelse den større lejlighed bliver beboet af flere personer end hidtil.

Jeg kan dertil føje, at der i betænkningen også er en bemærkning om, at der med hensyn til det antal beboere, der skal være i en byttelejlighed, må tages hensyn til, at der ikke sker overbefolkning, eller at overbefolkning ikke fastholdes.

Det er endelig foreslået, at for såvidt boliganvisningsudvalget ikke inden 8 dage har taget stilling til spørgsmålet om bytning af lejlighed, skal forholdet betragtes som godkendt. Det kan måske siges at være en noget kort tid, man da de fleste af den slags sager er rene ekspeditionssager, må det være muligt for udvalgene at ekspedere sagerne i den nævnte tid. Bytning af lejligheder er ofte noget, der haster, og det må da være rimeligt, at også institutionerne fremskynder deres afgørelse.

I § 9, stk. 4, bestemmes det, at hvis ejeren af et tofamilieshus, hvoraf ejeren

bebor den ene lejlighed, foreslår den anden udlejet til et ægtepar, skal forslaget godkendes af udvalget, når den ene af ægtefællerne er ejerens eller dennes ægtefælles slægtning i ret op- eller nedstigende linie. Hvis boliganvisningsudvalget ikke ville godkende en sådan udlejning, ville det ofte betyde, at huset kun blev opført med en lejlighed, så der ikke blev tilført det antal lejligheder, der er muligheder for. Var lejligheden i forvejen udlejet, er der fastsat den betingelse, at antallet af beboere ved udlejningen ikke bliver mindre, end beboerantallet var under det tidligere lejemaal. Antallet af beboere skal dog ikke overstige antallet af værelser i lejligheden.

I et sådant tofamilieshus kan der let opstå stridigheder mellem ejer og lejer og forholdet blive så utåleligt mellem begge parter, at der må ske en skiftning. En opsigelse kan da finde sted, men den skal godkendes af kommunalbestyrelsen. Man mener, at dette skulle lægge en tilstrækkelig dæmper på den lyst, der kunne være til at opsiges beboere af en lejlighed i et tofamilieshus.

I § 9, stk. 5, har man for at imødekomme et fremsat ønske bestemt, at hvis en udlejer foreslår en lejlighed udlejet til en tjenestemand, der som følge af forflyttelse søger lejlighed i kommunen, eller til en lejlighedssøgende, som efter afskedigelse på grund af alder eller anden årsag har måttet flytte, vil forslaget være at godkende. Man har fundet det rimeligt at åbne denne mulighed og give tjenestemændene denne næsten særret, at de kunne blive indflyttere i en kommune trods lovens øvrige bestemmelser. Der kunne nævnes adskillige eksempler på, at tjenestemænd, som fraflytter en tjenestebolig, ikke har kunnet skaffe sig bolig i den kommune, hvor de hidtil har virket, og havde endnu vanskeligere ved at få lejlighed i en anden kommune. Vi har ment, at dette forhold burde afbødes gennem boliganvisningsloven, og jeg skal her henlede opmærksomheden på § 9, stk. 5 og 6. Der er dog sat som betingelse, at den lejlighedssøgende, hvis han ønsker at flytte til en anden kommune, skal godtgøre, at han forgæves har søgt lejlighed i sin hidtidige opholdskommune, eller at han har en berettiget interesse i at søge lejlighed i netop den kommune, hvori